

ЛЕВ ТОЛСТОЙ

БУЛКА И ВЪЛКЪТ

Превод от руски: Ангел Каралийчев, —

chitanka.info

Когато напуцах Кавказ, там войната още продължаваше и нощем беше опасно да се пътува без конвой.

Исках да потегля колкото е възможно по-рано и затуй не легнах да спя.

Моят приятел дойде да ме изпрати и ние седяхме цялата вечер и нощ на улицата в селището пред моята къща.

Беше лунна нощ с мъгла и беше тъй светло, че можеше да се четете, макар и месецът да не се виждаше.

Посред нощ ние изведнъж чухме, че отвъд улицата в двора вреци прасенце. Един от нас извика: „Вълк души прасенцето!“

Втурнах се към къщи, грабнах заредената пушка и изскочих на улицата. Всички стояха пред вратата на двора, където врецеше прасенцето, и ми викаха: „Тук!“ Милтон се втурна след мене — навярно помисли, че отивам на лов с пушката, а Булка навири своите къси уши и се мятеше от едната страна на другата, сякаш питаше в кого ще му заповядат да се вкопчи. Когато дотърчах до плета, видях, че от онази страна на двора право към мене тича един звяр. Беше вълкът. Той дотърча до плета и се метна върху него. Аз се отдръпнах и приготвих пушката. Щом вълкът скочи от плета на моята страна, аз насочих цевта почти в упор и дръпнах ударника; но пушката направи едно „чик“ и не гръмна. Вълкът не се спря, а тичешком прекоси улицата. Милтон и Булка се спуснаха подире му. Милтон наближи вълка, но беше ясно, че се бои да го хване; а Булка, колкото и да бързаше с късите си крака, не можеше да го настигне. Ние тичахме с все сили подир вълка, но и той, и кучетата изчезнаха от очите ни. И чак при рова накрай селището чухме полайване, квичене и видяхме през лунната мъгла, че се е вдигнал прах и че кучетата са се заловили с вълка. Когато дотърчахме до рова, вълкът вече го нямаше, а двете кучета се върнаха при нас с вдигнати опашки и сърдити муцуни. Булка ръмжеше и ме буташе с глава — ясно, искаше да разкаже нещо, ала не умееше.

Прегледахме кучетата и намерихме върху главата на Булка една мъничка рана. Той навярно беше настигнал вълка пред рова, ала не успял да го хване, а вълкът се озъбил и избягал. Раната беше малка, тъй че нямаше нищо опасно.

Върнахме се назад към къщи, седяхме и разговаряхме за това, което се случи. Аз се ядосвах, дето пушката ми направи засечка и все

мислех как вълкът щеше да остане на мястото, ако тя беше гръмнала. Приятелят ми се чудеше как е можал вълкът да се вмъкне в двора. Старият казах казваше, че тук няма нищо чудно, че това не било вълк, а магьосница и че тя омагьосала пушката ми. Така седяхме и разговаряхме. Изведнъж кучетата се втурнаха и ние видяхме напред улицата пред нас пак същия вълк; но този път той тъй бързо побягна от нашия вик, че кучетата вече не го настигнаха.

Старият казах след това вече съвсем се увери, че това не е вълк, а магьосница; а аз помислих дали не беше бесен този вълк, защото никога не бях виждал и чувал, след като прогонят един вълк — да се върне пак при хората.

За всеки случай посипах раната на Булка с барут и го запалих. Барутът избухна и обгори болното място.

Обгорих раната с барут, за да изгоря и бясната плюнка, ако още не е успяла да влезе в кръвта. Ако пък плюнката е проникнала и влязла вече в кръвта, знаех, че кръвта ще я разнесе по цялото тяло и тогава вече няма изцеряване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.